

När ABF i Vårby öppnade för några veckor sedan hade de ett ambitiöst kulturprogram. Bland annat var där en trupp med flickor som dansade traditionella indiska danser. De var duktiga och hade vackra klänningar, men efter en liten stund insåg jag att en av flickorna, som väl var i tonåren, hade väldigt platt byst och en ganska framträdande mustasch. Ingen i den månghövdade och mångkulturella publiken reagerade. Sådär tror jag att det ofta är. Det som är queer, lite annorlunda eller könsöverskridande, är inget nypåfund. Det har alltid funnits där. Vi har alltid funnits där. Det är bara att ingen har brytt sig om att titta - på gott och på ont. Att vara queer är just det. Det är att vara osedd och uttittad på en gång. För antingen blir jag inte sedd alls eller så ser folk mig som ett missfoster.

Och jag tror att jag äntligen börjar förstå varför det är så. När jag var en liten queer pojke - och bokmal - hade jag en bok som jag tyckte om att bläddra i. Den bestod egentligen helt av en massa ovidkommande fakta. På ett ställe fanns Herr Medelsvensson presenterad, med längd och vikt och så. Och naturligtvis var boken så heteronormativ att det fanns en fru Medelsvensson. Det fanns också en tecknad bild av Herr Medelsvensson, och för mig som då, som liten pojke, närde ett brinnande intresse för den manliga kroppen så var det rena porren. För Herr Medelsvensson avbildades i badbyxor och han hade en kropp som en filmstjärna. Ni vet, perfekta proportioner, snyggt definierade muskler och allt det där.

Alltså, jag tror att jag är rätt medelmåttig när det gäller det kroppsliga. Men borde då inte Herr Medelsvensson också ha lite mage, buteljaxlar och hår på ryggen som vi andra? Och fru Medelsvensson, hon var lika snyggt tonad hon, där hon stod i sin bikini som om hon aldrig sett en cellulit förr. Jag tror att det är det som är problemet. Vi förväxlar genomsnittet med idealet och kallar det normen. Egentligen är det Aristoteles fel. Det var han som blandade ihop det vanliga med det friska. I själva verket finns det en stor variation i naturen. Människor är olika, djur är olika, ja allt levande är unikt och det finns ingen självklar standard att utgå ifrån. Kinsey, som var en klok man även om han var lite statistiknörd, kallade det för godartad sexuell variation.

Men om normen, alltså det vanliga, är idealet, då finns det bara ett håll att avvika åt och det är neråt. Varje avvikelse blir ett avfall, och så har vi blivit betraktade, vi som inte uppfyller normen. Eller med ett kyrkligt ord: som syndare. Jag tror att det är därför som jag nästan aldrig har känt mig helt välkommen i en gudstjänst. Ingenstans har jag kunnat komma sådan som jag är och kunnat känna mig stolt över det. Alltid har jag fått gå i ärvda kläder, kläder som inte riktigt passar och som inte egentligen är mina.

Eller det är inte riktigt sant. När jag har besökt MCC, gaykyrkan som finns i många storstäder, då har jag plötsligt känt mig hemma. Sista gången det hände var i New York. Jag har funderat mycket på vad det var som gjorde skillnad, och just där var det att man hade jobbat så medvetet med språket, som var inklusivt långt bortom det politiskt korrekta. Man sa inte "en blind man", utan "en man som inte kunde se". Och när kören stämde upp "O Happy Day", då rann tårarna på mig. För de sjöng inte "that washed my sins away" utan "that washed my pain away".

För jag är ledsen, men en förkunnelse som erbjuder mig förlåtelse för mina synder, den hjälper mig inte ett dugg. Inte efter allt jag fått uppleva, efter alla gånger jag fått höra att jag är syndig och pervers, att mina djupaste och varmaste känslor är fel och ska bemötas med

tolerans. När någon säger till mig: "Dina synder är dig förlåtna", då knyter det sig inom mig. Det är som att säga: "Du är innerst inne syndig och pervers, men du får vara med här ändå tack vare vår stora godhet och tolerans, halleluja!" Det är inte konstigt att jag får lust att svara "Stick och brinn!" Men när kören sjöng om dagen som tvättade bort min smärta, då visste jag vad de talade om. Och de visste vad de talade om. Den dagen som nämns i Uppenbarelseboken, då Gud ska torka alla tårar från våra ögon, då ingen sorg och ingen klagan och ingen smärta ska finnas mer, ty allt det som en gång var är borta. Den dagen väntar jag också på, med alla mina queera syskon, då vår smärta äntligen ska sköljas bort av en våg av Guds kärlek. Men våra synder – glöm dem. Kyrkan har skrikit varg alldeles för många gånger.

Det lustiga är att Bibeln inte alls är homofob. Faktum är att läst lite noggrant så finns det inte ett enda bibelställe som fördömer homosexualitet. Bibeln är förvisso fruktansvärt sexistisk på många ställen, tillräckligt för att ha fått flera feministteologer att lämna kristendomen bakom sig. Men när det gäller sexualitet, då är Bibeln, och särskilt Gamla Testamentet, en mycket queer bok, en bok till glädje och inspiration för alla sorters människor. Det där med att sex bara hör hemma inom äktenskapet och bara syftar till att göra barn, det är stoikerna som har hittat på det och det skedde långt senare.

Det finns en text som sällan läses i kyrkan. Det handlar om hur profeten Elisha blir smädas av några barn för att han är flintskallig, varpå det kommer ut björninnor och sliter femtio små barn i stycken. De kommentarer som jag har läst är snarast lite generade över den här texten, men jag tycker faktiskt mycket om den. Men det kräver att man förstår vad som egentligen försiggår.

Det första man behöver tänka på att profeterna Elia och Elisha hade ett mycket nära förhållande, ett förhållande man mycket väl kan tänka sig erotiskt - det vill säga, om man inte är alltför belamrad av senare tiders fördomar. Om man ser till omgivande kulturer så var det inget ovanligt med ett erotiskt förhållande mellan mästare och elev, och det antyds också när Elia när han kallar Elisha breder sin mantel över honom, samma gest som Rut refererar till när hon kryper upp under täcket hos den sovande Boas för att förföra honom. Bred din mantel över mig, säger hon, och menar "gift dig med mig, låt oss bli ett".

Om man möter profeterna Elia och Elisha med denna förförståelse, som ett kärlekspar av två män (och om de hade sex eller inte är både omöjligt att avgöra och helt oväsentligt), då blir det lite klarare. För Elisha är inte flintskallig. Han har slitit sitt hår i sorg, eller kanske rakat av det, för att visa sin sorg över sin älskade vän. Och då känns det inte som mer än rätt att kasta de homofoba häcklarna till björnarna. Här visar Gud på vems sida Gud står, och som så ofta i Bibeln sker det genom ett överdrivet serietidningsvåld. Men för dem som, liksom Israels folk en gång, är slavar under en förtryckande makt, så känns det inte överdrivet alls, utan helt rätt.

Men är det en sak som Bibeln lär oss, ett enda budskap som Jesus i sitt liv och gärning velat förmedla, så är det att efter sorg kommer uppståndelse. Elisha fick sin upprättelse mitt i sorgen, mitt i livets bottenpunkt, och från den punkten går livet framåt.

Och det går framåt med sång och glädje, precis som vi nyss har gjort i våra påskprocessioner,

där vi fått vittna om att livet segrat över döden och om att det finns hopp även för den mest föraktade, att Jesu uppståndelse bara är de första frukterna av något som pågår än och som vi en gång ska se den fulla vidden av.

De gånger, förutom i påskprocessionen, som jag tycker att jag har fått uppleva det, är faktiskt i Pride-paraden. Pride är den enda gången på året som jag vågar hålla min man, som jag ändå är gift med, i handen på stan. Det är den enda gången jag kan göra det som jag inte kan göra i kyrkan, att få gå med högburet huvud och säga att det här är jag.

Och det är en händelse som ser ut som en tanke att Pride-festivalen har tagit sitt namn efter vad kyrkan benämner som den värsta dödssynden av alla: högmod. Men det är ju så att vår värsta synd, och här talar jag för de flesta av oss queera, det är inte högmod utan lågmod. Att vi inte vågar eller orkar stå för vilka vi är, att vi låter andras förakt gå oss till sinnes och bli till självförakt. Det är vår synd, och botemedlet är Pride, stolthet.

Det finns ju många som ogillar detta, heteros som homos, och klagar på att bland alla tusentals Svenssons som marscherar gatan ner så finns det en eller annan som är klädd i läder eller har bara bröst och menar att hela manifestationen bara provocerar och är till skada. Dem skulle jag vilja erinra om hur det gick till när Gud kom till Jerusalem, när David lät bära in förbundsarken, och själv dansade framför den under sång och jubel.

Då stod hans hustru Mikal, Sauls dotter, det gamla etablissemanget, i fönstret och såg med missnöje på honom och menade att han skämde ut sig inför tjänsteflickorna. Men då sa David: "Sudda sudda sudda sudda bort din sura min. Jag har visat min glädje inför Herren, och om det inte passar så kan du dra så långt vägen räcker." Och Mikal fick aldrig mer några barn. Eftersom barnen är en gåva från Gud så kan man än en gång se hur Gud ingrep och tog parti för glädjen och stoltheten. För mångfalden och friheten.

Och det är inte så konstigt egentligen, när man betänker hur det gick till när Gud mötte Mose och skulle presentera sig. När Mose frågade Gud vem Gud var egentligen, så var nog inte Gud riktigt beredd på den frågan. Så Gud harklade sig och tog lite sats så busken sprakade, och sen sa Gud så här:

I am what I am, I am my own special creation. So come, take a look, give me the hook or the ovation. It's my world that I like to take a little pride in, my world, and it's not a place I have to hide in. Life's not worth a damn 'til you can shout out: "I AM WHAT I AM"

Niklas Olaison